

[Indenrigsministeren.]

Ja, men Prøvestenen for denne Afgørelse har det ærede Medlem dog alligevel ikke udleveret, formodentlig fordi han ikke har den; thi den eneste Maade, hvorpaa man til syvende og sidst kan søge en Afgørelse af, hvad der i saa Henseende er Aarsagen, det er ved at lade Udpantning foretage, saaledes som man har Pligt dertil. Ogsaa her har det, bl. a. i Københavns Kommune, skortet ikke saa lidt i svundne Tider paa god Villie til at opfylde Lovens Bestemmelse. Denne Udpantning maa man søge foretaget, og man vil i mange Tilfælde støde paa Forhold hos Skatterestanten, som gør, at Kommunen ikke kan erholde den skyldige Skat. Men det behøver slet ikke at skyldes manglende Evne. Det kan særdeles godt skyldes manglende Villie, og det faar Udtryk deri, at vedkommende Skatterestant simpelt hen indretter sig saaledes, at han nyder alle Brugsrettens Goder for sine Ejendele, uden at Besiddelsesformen er en saadan, at den kan angribes gennem Udpantning. Der kan være Udlejning af Møbler mere eller mindre pro forma, der kan være købt paa Købekontrakt, som sikrer Sælgeren Ejendomsret, indtil det sidste er betalt, og man lader den sidste Restance staa og gør det derved umuligt for det offentlige at gøre sig betalt i disse Ejendele, o. s. v., o. s. v. Nej, dette at faa afgjort, hvad der er Aarsagen til Skatterestancen, er ingenlunde altid let. Kunde vi naa til at faa Faarene og Bukkene skilt ad, saaledes at de Skatterestanter, som kun var det paa Grund af manglende Evne, endskønt de havde den alvorligste Villie, stod til den ene Side, og alle de andre, som ikke vil betale, eller ikke har indrettet sig saaledes, at de kan betale, selv om de har haft Adgang dertil, var indordnet til den anden Side, vilde jeg gerne være med til sammen med det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds at sikre, at det kun blev dem i den sidste Gruppe, man gennem Loven vendte sig imod, og overfor hvem man traf skarpe Foranstaltninger for at sikre, at det, der var paalignet dem, blev betalt. Men saa længe det ikke er Tilfældet og det ærede Medlem ikke har angivet det Delingsgrundlag, som her skal tilvejebringes, saa længe maa vi tilrettelægge Bestemmelser, der nu og da — hvad der aldrig kan undgaas med alment gældende Bestemmelser — rammer denne eller hin, som i Virkeligheden er uskyldig. Men jeg siger, at Tallet paa dem, som rammes uforskyldt, bliver forholdsvist ringe i de Indkomstklasser, hvor Skatteydelsen er et ganske minimalt Beløb, et Par Kroner

aarlig. Thi jeg gentager: i Løbet af to Aar at tilvejebringe 2 Kr. 66 Ø. som Bidrag til sin Hjemstedskommunes Økonomi for at faa Indflydelse paa Kommunens Anliggender kan enhver. Saa langt er saa at sige ingen økonomisk nede i det danske Samfund, at den Mulighed skulde være udelukket.

Jeg ved ikke, om de Radikale i 1924 har begaaet en Dumhed eller ikke; det maa de selv bedømme. Kommer de til det Resultat, at de har begaaet en saadan — og det er maaske ikke usandsynligt, at de har det —, maa de selv undersøge, hvordan de vil rette deres Dumhed. Men det er slet ikke altid, en saadan lader sig rette. Det synes det ærede Medlem at gaa ud fra. Om denne lader sig rette, skal jeg ikke kunne udtale mig om. Men at søge at rette en Dumhed, som man har begaaet, i Forbindelse med en Sag, som er af ganske anden Beskaffenhed, fører meget nemt til, at man begaar en til, og det er jeg bange for, at det radikale Venstre er i Færd med. De har gjort de indledende Skridt i saa Henseende ved det Ændringsforslag, der er fremsat i Folketinget. Jeg forstaar paa det ærede Medlem, at han nu vil vandre Vejen til Ende. Det kan jeg ikke forhindre ham i, og jeg er ogsaa rede til, hvis han vil gøre en Standsning og søge at komme paa Forhandlingsfod med mig, at høre, hvad han har at fremføre til Støtte for sit Forsøg. Men jeg kan ikke stille ham i Udsigt, at det kan medføre et gunstigt Resultat.

Til sidst forsikrede det ærede Medlem, at ved Behandlingen af denne Sag havde hans Hjerte og Forstand indgaaet en meget intim Forbindelse. Ja, hvis Barnet, der er kommet ud af denne Forbindelse, ikke var blevet den Vantrivning, som det ærede Medlems Opfattelse er Udtryk for, kunde jeg i og for sig have ønsket ham til Lykke med Resultatet. Nu kan jeg ikke gøre det. Jeg kender ikke det ærede Medlem tilstrækkeligt til, at jeg tør afgive noget Skøn over, hvad det er for en af Forældrene, der lider af de Mangler, som det fremkomne Resultat bærer Vidnesbyrd om. Det maa jeg overlade det ærede Medlem selv at bedømme.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Ludvig Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.